

Nr 448.

Av herr **Granath**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 153, med förslag till civil tjänstepensionslag m. m.

I Kungl. Maj:ts för riksdagen framlagda förslag till »Ny civiltjänstepensionslag» har för vissa befattningshavare vid statens hospital och asyler, fångvårdsstaten, statens tvångsarbetsanstalter samt uppfostringsanstalten å Bona föreslagits en förhöjning av pensionsåldern för kvinnliga befattningshavare tillhörande ekonomipersonalen vid statens hospital och asyler, vaktfru vid fångvårdsstaten och statens tvångsarbetsanstalter samt kvinnlig befattningshavare vid uppfostringsanstalten å Bona med 5 levnads- och 5 tjänsteår och för manlig befattningshavare tillhörande ekonomipersonalen vid statens hospital och asyler med 3 levnads- och 5 tjänsteår samt föreslagit bibehållandet av 65 levnads- och 35 tjänsteår för manlig befattningshavare vid fångvårdsstaten, statens tvångsarbetsanstalter och uppfostringsanstalten å Bona, tillhörande lönegraderna 1—10 av nu gällande avlöningsreglemente.

Samtliga ovan nämnda befattningshavare hava mestadels sin tjänstgöring inom slutna anstalter bland människor, som på grund av sjukdom eller andra orsaker mot sin vilja internerats. Det torde vara allmänt bekant huru nedsättande, såväl andligen som kroppsligen, denna verksamhet i längden verkar. Tjänsten är därjämte av sådan natur, att av dess utövare ständigt kräves god både kroppslig och andlig vigör, varför jag anser en sänkning av pensionsåldern vara väl befogad.

Ovannämnda synpunkter hava sedan lång tid tillbaka med rätta beaktats vid bestämmande av pensionsålder för hospitalens sjukvårdspersonal, i det att för dessa 60 levnads- och 30 tjänsteår beträffande manliga och 55 levnads- och 25 tjänsteår för kvinnliga befattningshavare redan länge varit gällande. Denna pensionsålder har även i den kungl. propositionen ansetts böra bibehållas.

Det torde märkas, att skillnaden mellan pensionsåldern för en vaktfru vid fångvårdsstaten och tvångsarbetsanstalterna jämfört med en sköterska vid hospitalen föreslagits utgöra 10 år. Tjänstgöringen vid ovannämnda anstalter torde i sin helhet kunna anses såsom tämligen jämställda med varandra.

Vid somliga fängelser i landet finnas även anordnade sinnessjukanstalter, vars skötsel handhaves av personal vid fångvården.

Det torde även böra beaktas att kungl. medicinalstyrelsen ställt sig tvekan inför den föreslagna höjningen av pensionsåldern för densamma underställd personal. Likaså kan även här anföras att polismännen i våra städer, vilkas tjänst torde kunna anses ungefärligen jämställd med de manliga befattnings-

havarnas vid fångvårdsstaten, statens tvångsarbetsanstalter och uppfostringsanstalten å Bona, i regel pensioneras vid uppnådda 55 levnadsår.

Inom dessa verksamhetsområden finnes heller icke såsom vid vissa andra verk s. k. reträttplatser, som kunna tilldelas dem, vilka på grund av ålder ej kunna anses vara vid den fulla vigör som tjänstens art kräver.

På grund av vad som sålunda ovan anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta det pensionsåldern för manliga befattningshavare, tillhörande ekonomipersonalen vid statens hospital och asyler, fångvårdsstaten, statens tvångsarbetsanstalter och uppfostringsanstalten å Bona, inom lönegraderna 1—10 av nu gällande avlöningsreglemente, måtte fastställas till 62 levnads- och 30 tjänsteår.

Stockholm den 15 april 1925.

P. Granath.

I motionens syfte instämmer

Gottfrid Karlsson
Vadstena.